Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B**

DYREKTYWA RADY 2008/73/WE

z dnia 15 lipca 2008 r.

upraszczająca procedury dotyczące podawania i publikowania informacji z dziedziny weterynarii i zootechniki oraz zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 77/504/EWG, 88/407/EWG, 88/661/EWG, 89/361/EWG, 89/556/EWG, 90/426/EWG, 90/427/EWG, 90/428/EWG, 90/429/EWG, 90/539/EWG, 91/68/EWG, 91/496/EWG, 92/35/EWG, 92/65/EWG, 92/66/EWG, 92/119/EWG, 94/28/WE, 2000/75/WE, decyzję 2000/258/WE oraz dyrektywy 2001/89/WE, 2002/60/WE i 2005/94/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(Dz.U. L 219 z 14.8.2008, str. 40)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Decyzja Rady 2009/436/WE z dnia 5 maja 2009 r.	L 145	43	10.6.2009

▼B

DYREKTYWA RADY 2008/73/WE

z dnia 15 lipca 2008 r.

upraszczająca procedury dotyczące podawania i publikowania informacji z dziedziny weterynarii i zootechniki oraz zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 77/504/EWG, 88/407/EWG, 88/661/EWG, 89/361/EWG, 89/556/EWG, 90/426/EWG, 90/427/EWG, 90/428/EWG, 90/429/EWG, 90/539/EWG, 91/68/EWG, 91/496/EWG, 92/35/EWG, 92/65/EWG, 92/66/EWG, 92/119/EWG, 94/28/WE, 2000/75/WE, decyzję 2000/258/WE oraz dyrektywy 2001/89/WE, 2002/60/WE i 2005/94/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Prawodawstwo wspólnotowe w dziedzinie weterynarii stanowi, że miejsca gromadzenia bydła, świń, kóz i owiec, punkty etapowe dla koni, podmioty handlujące tymi zwierzętami, zakłady drobiarskie, stacje pobierania lub przechowywania nasienia i zespoły pozyskiwania lub produkcji zarodków oraz niektóre jednostki, instytuty i ośrodki („zakłady związane ze zdrowiem zwierząt”) muszą spełniać określone warunki i muszą być oficjalnie zatwierdzone przez państwa członkowskie, aby można było je wykorzystywać w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i ich produktami, a w szczególności zwierzęcym materiałem biologicznym, takim jak nasienie, komórki jajowe i zarodki.

(2) Prawodawstwo wspólnotowe przewiduje różne procedury rejestracji wspomnianych zakładów związanych ze zdrowiem zwierząt oraz sporządzania, aktualizacji, przekazywania i publikacji ich wykazów. Jednakże różnice w procedurach komplikują sporządzanie i aktualizację wykazów oraz bardzo utrudniają ich wykorzystanie w praktyce przez właściwe służby kontrolne i zainteresowane podmioty.

(3) Dlatego też należy zharmonizować te procedury i ustanowić bardziej usystematyzowane, spójne i jednolite przepisy dotyczące pięciu kluczowych elementów procedury, mianowicie: rejestracji, sporządzania, aktualizacji, przekazywania i publikacji wykazów.

(4) Dodatkowo, z uwagi na to, że to państwa członkowskie mają kontrolować warunki, które muszą być spełnione przez różne zakłady związane ze zdrowiem zwierząt, aby mogły zostać umieszczone na wykazie, odpowiedzialność za sporządzanie wykazów powinna spoczywać na państwach członkowskich, a nie na Komisji.

(5) Państwa członkowskie powinny zatem sporządzać i aktualizować wykazy przedmiotowych zakładów związanych ze zdrowiem zwierząt i udostępniać je innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej. W celu zharmonizowania wzorów formularzy tych wykazów oraz sposobu uzyskiwania w łatwy sposób dostępu do uaktualnionych wspólnotowych wykazów należy ustanowić wspólne kryteria w ramach procedury komitetu.

▼B

(6) Dla zapewnienia przejrzystości i spójności prawodawstwa wspólnotowego ta nowa procedura powinna również mieć zastosowanie w dziedzinie zootechniki, w szczególności w odniesieniu do stowarzyszeń hodowców zatwierdzonych do zakładania lub prowadzenia ksiąg hodowlanych w państwach członkowskich oraz odnośnie do informacji dotyczących zawodów konnych, jakich mają dostarczać państwa członkowskie zgodnie z dyrektywą Rady 90/428/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie handlu zwierzętami z rodziny koniowatych przeznaczonymi do udziału w zawodach oraz ustanawiającą warunki udziału w takich zawodach ([1]).

(7) Podobnie jak w przypadku zasad stosowanych w handlu wewnątrzwspólnotowym, przywóz nasienia, komórek jajowych i zarodków podlega przepisom stanowiącym, że znajdujące się w krajach trzecich zakłady związane ze zdrowiem zwierząt, z których pochodzą zwierzęta, muszą spełnić określone warunki w celu zminimalizowania zagrożenia dla zdrowia zwierząt. W związku z tym przywóz do Wspólnoty takiego materiału biologicznego powinien być dozwolony wyłącznie ze stacji pobierania lub przechowywania nasienia i zespołów pozyskiwania lub produkcji zarodków oficjalnie zatwierdzonych do wywozu do Wspólnoty przez właściwe organy przedmiotowego kraju trzeciego, zgodnie z wymaganiami wspólnotowymi i poddanych w razie potrzeby wspólnotowym kontrolom weterynaryjnym.

(8) W zależności od rodzaju materiału biologicznego oraz gatunku zwierząt różne są obowiązujące procedury sporządzania wykazów zakładów związanych ze zdrowiem zwierząt i aktualizacji odpowiednich wykazów, począwszy od decyzji przyjmowanych w ramach procedury komitetu zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ([2]), a skończywszy na zwykłych konsultacjach z państwami członkowskimi.

(9) Jednoczesne występowanie różnych procedur może prowadzić do dezorientacji i niepewności wśród urzędników administracyjnych w krajach trzecich, w sektorze rolnym i wśród podmiotów zajmujących się handlem. Ponieważ to kraje trzecie mają kontrolować warunki, jakie muszą być spełnione przez różne zakłady związane ze zdrowiem zwierząt, aby zostały ujęte w wykazie jako zatwierdzone do wywozu do Wspólnoty zgodnie z wymogami wspólnotowymi, obowiązujące ramy prawne, którym podlega zatwierdzanie tych zakładów, należy zharmonizować i uprościć, aby odpowiedzialność za sporządzanie i aktualizowanie wykazów spoczywała na krajach trzecich, a nie na Komisji. Należy przy tym dołożyć wszelkich starań, aby udzielane przez kraje trzecie gwarancje dotyczące zdrowia zwierząt pozostały na niezmienionym poziomie. Środki upraszczające pozostają bez uszczerbku dla prawa Komisji do podjęcia, w razie potrzeby, środków ochronnych.

(10) Różne obowiązujące procedury należy zatem zastąpić procedurą, zgodnie z którą przywóz do Wspólnoty powinien być dozwolony wyłącznie z krajów trzecich, w których właściwe organy sporządzają, aktualizują i przekazują wykazy Komisji. Komisja powinna poinformować państwa członkowskie o otrzymanych wykazach i udostępnić je opinii publicznej w celach informacyjnych. W przypadku obaw dotyczących wykazów przekazywanych przez kraje trzecie, należy wprowadzić środki ochronne zgodnie z dyrektywą Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustana-

([1]) Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 60.
([2]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, s. 11).

▼B

wiającą zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich ([1]).

(11) Dla zapewnienia przejrzystości i spójności prawodawstwa wspólnotowego procedura ta powinna obowiązywać również władze zatwierdzone w krajach trzecich do prowadzenia ksiąg hodowlanych, ksiąg hodowlanych owiec lub kóz lub ksiąg stadnych zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym w dziedzinie zootechniki.

(12) Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich ([2]) stanowi, że w przypadku gdy zwierzęta przywożone z krajów trzecich są umieszczane w ośrodku kwarantanny znajdującym się na terenie Wspólnoty, ośrodek ten musi być zatwierdzony, a wykaz takich ośrodków opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Dla zapewnienia przejrzystości i spójności prawodawstwa wspólnotowego uproszczona procedura powinna mieć również zastosowanie do dokonywania aktualizacji wykazu ośrodków kwarantanny znajdujących się na terenie państw członkowskich.

(13) W dziedzinie weterynarii Komisja jest odpowiedzialna za sporządzanie i aktualizację wykazów zatwierdzonych krajowych laboratoriów referencyjnych i innych zatwierdzonych laboratoriów na podstawie informacji dostarczanych przez państwa członkowskie.

(14) Zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym zmiany w tych wykazach wprowadza się na wniosek państwa członkowskiego na mocy decyzji podjętej w ramach procedury komitetu zgodnie z decyzją 1999/468/WE lub zmian tych dokonuje Rada na wniosek Komisji.

(15) Jednakże zmiany w tych wykazach są często natury czysto formalnej, jak na przykład zmiany danych kontaktowych krajowych laboratoriów referencyjnych lub innych przedmiotowych zatwierdzonych laboratoriów.

(16) Aktualnie przeprowadza się jedynie okresowe uaktualnienia wykazów tych laboratoriów, aby ograniczyć liczbę decyzji, które musi podejmować Komisja. Praktyka ta nie gwarantuje jednak szybkiej aktualizacji wykazów. Mogłoby to zagrozić statusowi prawnemu krajowych laboratoriów referencyjnych i innych zatwierdzonych laboratoriów.

(17) Ponieważ państwa członkowskie wyznaczają krajowe laboratoria referencyjne i dostarczają wszelkich niezbędnych danych i dokonują aktualizacji, to właśnie one, a nie Komisja powinny być odpowiedzialne za sporządzanie wykazów tych laboratoriów. Odpowiedzialność za sporządzanie wykazów innych zatwierdzonych laboratoriów również powinna spoczywać na państwach członkowskich.

(18) Państwa członkowskie powinny zatem sporządzać i aktualizować wykazy przedmiotowych krajowych laboratoriów referencyjnych i innych zatwierdzonych laboratoriów oraz udostępniać je pozostałym państwom członkowskim i opinii publicznej. W celu zharmonizowania wzorów tych wykazów oraz sposobu uzyskiwania w łatwy sposób dostępu do uaktualnionych wspólnotowych wykazów należy ustanowić wspólne kryteria w ramach procedury komitetu.

(19) Jednakże w przypadku gdy wykazy dotyczą zatwierdzonych laboratoriów znajdujących się w krajach trzecich, Komisja powinna

([1]) Dz.U. L 24 z 30.1.1998, s. 9. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/104/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 352).

([2]) Dz.U. L 268 z 24.9.1991, s. 56. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/104/WE.

▼B

w dalszym ciągu odpowiadać za sporządzanie i publikowanie wykazów takich laboratoriów.

(20) Aby uniknąć zakłóceń w składaniu przez państwa członkowskie wniosków o zatwierdzenie laboratoriów zgodnie z decyzją Rady 2000/258/WE z dnia 20 marca 2000 r. określającą specjalny instytut odpowiedzialny za ustanawianie kryteriów niezbędnych do standaryzacji testów serologicznych w monitorowaniu skuteczności szczepień przeciwko wściekliźnie ([1]), w niniejszej dyrektywie należy przewidzieć środki przejściowe.

(21) Artykuł 6 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy bydłem i trzodą chlewną ([2]) stanowi, że bydło hodowlane i użytkowe przeznaczone na handel wewnątrzwspólnotowy musi pochodzić ze stada oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy, a w przypadku zwierząt mających więcej niż sześć tygodni wynik śródskórnej próby tuberkulinowej – wykonanej w terminie 30 dni przed opuszczeniem stada pochodzenia – musi być ujemny. W związku z tradycyjnymi praktykami hodowli i handlu niektóre państwa członkowskie napotkały trudności w dostosowaniu się do wymogu przeprowadzenia próby poprzedzającej opuszczenie stada. Jest więc konieczne, by zagwarantować możliwość przeprowadzania śródskórnej próby tuberkulinowej w miejscu innym niż gospodarstwo pochodzenia; miejsce takie powinno zostać określone w ramach procedury komitetu.

(22) Ponadto niektóre załączniki do dyrektywy 64/432/EWG, o ściśle technicznym charakterze, jak te odnoszące się do badań zdrowia zwierząt, wykazu chorób podlegających obowiązkowi zgłaszania lub świadectw zdrowia zwierząt, powinny zostać zmienione w ramach procedury komitetu, aby możliwe było szybkie uwzględnienie nowych osiągnięć naukowych. Jednakże możliwość zmiany załączników ustanawiających szczegółowe warunki dotyczące statusu obszaru wolnego od choroby, które mogą mieć wpływ na handel wewnątrzwspólnotowy, powinna być zastrzeżona dla Rady.

(23) Od początku lat dziewięćdziesiątych dokonał się postęp technologiczny i naukowy w dziedzinie pobierania i produkcji materiału biologicznego. Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca wymagania dotyczące zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych wymaganiami dotyczącymi zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG ([3]) nie była przedmiotem aktualizacji, która uwzględniłaby wyżej wspomniane zmiany i nowe normy Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt. Jest zatem właściwe, aby wyżej wymieniona dyrektywa została zmieniona i aby objęła swym zakresem przepisy dotyczące handlu i przywozu materiału biologicznego uzyskanego ze zwierząt innych niż gatunki owiec, kóz, koni i świń. Poza tym, do czasu ustanowienia szczegółowych zharmonizowanych przepisów obowiązujących w tej dziedzinie, należy zezwolić państwom członkowskim na stosowanie przepisów krajowych. Podobnie, do czasu ustanowienia szczegółowych zharmonizowanych przepisów dotyczących przywozu

([1]) Dz.U. L 79 z 30.3.2000, s. 40. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2003/60/WE (Dz.U. L 23 z 28.1.2003, s. 30).
([2]) Dz.U. 121 z 29.7.1964, s. 1977/64. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2007/729/WE (Dz.U. L 294 z 13.11.2007, s. 26).
([3]) Dz.U. L 268 z 14.9.1992, s. 54. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2007/265/WE (Dz.U. L 114 z 1.5.2007, s. 17).

▼B

zwierząt objętych tą dyrektywą należy zezwolić państwom członkowskim na stosowanie przepisów krajowych.

(24) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ([1]) Rada powinna zachęcać państwa członkowskie do sporządzania – na potrzeby własne i w interesie Wspólnoty – własnych tabel, które będą w możliwie najszerszym zakresie odzwierciedlać korelacje między niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do podawania ich do publicznej wiadomości.

(25) Dyrektywy Rady 64/432/EWG, 77/504/EWG ([2]), 88/407/EWG ([3]), 88/661/EWG ([4]), 89/361/EWG ([5]), 89/556/EWG ([6]), 90/426/EWG ([7]), 90/427/EWG ([8]), 90/428/EWG, 90/429/EWG ([9]), 90/539/EWG ([10]), 91/68/EWG ([11]), 91/496/EWG, 92/35/EWG ([12]), 92/65/EWG, 92/66/EWG ([13]), 92/119/EWG ([14]), oraz 94/28/WE ([15]), 2000/75/WE ([16]), decyzja 2000/258/WE, dyrektywy Rady 2001/89/WE ([17]), 2002/60/WE ([18]) i 2005/94/WE ([19]) powinny zatem zostać odpowiednio zmienione,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany do dyrektywy 64/432/EWG

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuł 6 ust. 2 lit. a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„musi pochodzić ze stada oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy, a w przypadku zwierząt mających więcej niż sześć tygodni wynik śródskórnej próby tuberkulinowej – wykonanej zgodnie z przepisami pkt 2.2 załącznika B albo w terminie 30 dni przed opuszczeniem stada pochodzenia albo w miejscu i w warunkach ustalanych zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 17 – musi być ujemny.”;

([1]) Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.
([2]) Dz.U. L 206 z 12.8.1977, s. 8. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 807/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, s. 36).
([3]) Dz.U. L 194 z 22.7.1988, s. 10. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2008/120/WE (Dz.U. L 42 z 16.2.2008, s. 63).
([4]) Dz.U. L 382 z 31.12.1988, s. 36. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 806/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, s. 1).
([5]) Dz.U. L 153 z 6.6.1989, s. 30.
([6]) Dz.U. L 302 z 19.10.1989, s. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2006/60/WE (Dz.U. L 31 z 3.2.2006, s. 24).
([7]) Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 42. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/104/WE.
([8]) Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 55.
([9]) Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 62. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 806/2003.
([10]) Dz.U. L 303 z 31.10.1990, s. 6. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją 2007/729/WE (Dz.U. L 294 z 13.11.2007, s. 26).
([11]) Dz.U. L 46 z 19.2.1991, s. 19. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/104/WE.
([12]) Dz.U. L 157 z 10.6.1992, s. 19. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją 2007/729/WE.
([13]) Dz.U. L 260 z 5.9.1992, s. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/104/WE.
([14]) Dz.U. L 62 z 15.3.1993, s. 69. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2007/10/WE (Dz.U. L 63 z 1.3.2007, s. 24).
([15]) Dz.U. L 178 z 12.7.1994, s. 66.
([16]) Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 74. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją 2007/729/WE.
([17]) Dz.U. L 316 z 1.12.2001, s. 5. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją 2007/729/WE.
([18]) Dz.U. L 192 z 20.7.2002, s. 27. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją 2007/729/WE.
([19]) Dz.U. L 10 z 14.1.2006, s. 16.

▼B

2) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 6a

Państwa członkowskie wyznaczają instytuty państwowe, krajowe laboratoria referencyjne lub publiczne instytuty odpowiedzialne za koordynację norm i metod diagnostycznych określonych w załącznikach A–D. Państwa członkowskie prowadzą aktualne wykazy jednostek określonych powyżej i udostępniają je innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.

Zadania i zakres odpowiedzialności tych instytutów państwowych, krajowych laboratoriów referencyjnych i publicznych instytutów określone są w załącznikach B i C oraz w rozdziale II załącznika D.

Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego artykułu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 17 ust. 2.";

3) artykuł 11 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Właściwy organ nadaje numer zatwierdzenia każdemu zatwierdzonemu miejscu gromadzenia zwierząt. Zakres zatwierdzenia dla miejsc gromadzenia może być ograniczony do określonych gatunków lub do zwierząt hodowlanych i użytkowych lub do zwierząt rzeźnych.

Właściwy organ sporządza i aktualizuje wykaz zatwierdzonych miejsc gromadzenia zwierząt oraz numerów zatwierdzenia tych miejsc i udostępnia go innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.";

4) w art. 13 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„5. Państwa członkowskie sporządzają i aktualizują wykaz zatwierdzonych pośredników i zarejestrowanych pomieszczeń wykorzystywanych przez pośredników w ich działalności oraz ich numery identyfikacyjne i udostępniają ten wykaz innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.

6. Szczegółowe zasady jednolitego stosowania ust. 5 mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 17 ust. 2.";

5) artykuł 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

Załączniki A i D (rozdział I) są zmieniane przez Radę, stanowiącą większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, w szczególności w zakresie ich dostosowania do postępu naukowego i technologicznego.

Załączniki B, C, D (rozdział II) oraz E i F są zmieniane przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 17.";

6) w załączniku B wprowadza się następujące zmiany:

a) punkt 4.1 otrzymuje brzmienie:

„4.1. Zadania i obowiązki

Instytuty państwowe, krajowe laboratoria referencyjne lub publiczne instytuty wyznaczane zgodnie z art. 6a są odpowiedzialne za oficjalne próby tuberkulinowe lub badanie odczynników określonych w pkt 2 i 3 w odnośnych państwach członkowskich; ma to zapewnić zgodność wszystkich tuberkulin lub odczynników z normami, o których mowa odpowiednio w pkt 2.1 i ust. 3.";

b) skreśla się pkt 4.2;

▼B

7) w załączniku C wprowadza się następujące zmiany:

a) punkt 4.1 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„Krajowe laboratoria referencyjne wyznaczone zgodnie z art. 6a są odpowiedzialne za:”;

b) skreśla się pkt 4.2;

8) w załączniku D rozdział II.A pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Instytuty państwowe, krajowe laboratoria referencyjne lub publiczne instytuty wyznaczone zgodnie z art. 6a dla koordynacji norm i metod diagnozy w odniesieniu do testów wykrywających enzootyczną białaczkę bydła są odpowiedzialne za kalibrację standardowego antygenu roboczego stosowanego w laboratoriach względem oficjalnej surowicy standardowej WE (surowicy EI) dostarczanej przez National Veterinary Institute, Technical University of Denmark.

3. Przynajmniej raz w roku standardowe antygeny stosowane w laboratoriach przedkłada się instytutom państwowym, krajowym laboratoriom referencyjnym lub publicznym instytutom wyznaczonym zgodnie z art. 6a w celu ich zbadania względem oficjalnej surowicy standardowej WE. Oprócz tej normalizacji stosowany antygen może zostać poddany kalibracji metodą opisaną w pkt B.”.

Artykuł 2

Zmiany do dyrektywy 77/504/EWG

W dyrektywie 77/504/EWG dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 4a

1. Państwa członkowskie sporządzają i aktualizują wykaz organów, o których mowa w art. 1 lit. b) tiret pierwsze, które są urzędowo zatwierdzone do prowadzenia lub zakładania ksiąg hodowlanych, i udostępniają ten wykaz innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.

2. Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego artykułu mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 8 ust. 2.”.

Artykuł 3

Zmiany do dyrektywy 88/407/EWG

W dyrektywie 88/407/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuł 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wszystkie stacje pobierania lub przechowywania nasienia zostają zarejestrowane i każda z nich otrzymuje weterynaryjny numer rejestracyjny. Każde państwo członkowskie sporządza i aktualizuje wykaz stacji pobierania lub przechowywania nasienia oraz ich weterynaryjnych numerów rejestracyjnych i udostępnia go innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.

3. Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego artykułu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 18 ust. 2.”;

2) artykuł 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. Państwa członkowskie zezwalają jedynie na przywóz nasienia wysyłanego ze stacji pobierania lub przechowywania nasienia znajdującej się w jednym z krajów trzecich uwzględnionych w wykazie,

▼B

o którym mowa w art. 8, i w odniesieniu do której właściwy organ danego kraju trzeciego może zagwarantować spełnienie następujących warunków:

a) stacja spełnia warunki:

(i) konieczne do zatwierdzenia stacji pobierania lub przechowywania nasienia określone w rozdziale I załącznika A;

(ii) związane z nadzorem takich stacji określone w rozdziale II załącznika A;

b) została urzędowo zatwierdzona do wywozu do Wspólnoty przez właściwy organ danego kraju trzeciego;

c) jest nadzorowana przez lekarza weterynarii, któremu podlega stacja;

d) podlega kontroli urzędowego lekarza weterynarii danego kraju trzeciego co najmniej dwa razy w roku.

2. Wykaz stacji pobierania lub przechowywania nasienia, zatwierdzonych przez właściwy organ danego kraju trzeciego znajdującego się w wykazie umieszczonym w art. 8 zgodnie z warunkami określonymi w ust. 1 tego artykułu, i z których nasienie może być wysyłane do Wspólnoty, jest przekazywany Komisji.

Właściwy organ danego kraju trzeciego musi natychmiast zawiesić lub wycofać zatwierdzenie dla stacji pobierania lub przechowywania nasienia, w przypadku gdy nie spełnia ona już warunków określonych w ust. 1, i powiadomić o tym niezwłocznie Komisję.

Komisja przekazuje państwom członkowskim wszelkie nowe i uaktualnione wykazy otrzymane od właściwego organu danego kraju trzeciego zgodnie z tym ustępem i udostępnia je opinii publicznej w celach informacyjnych.

3. Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego artykułu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 18 ust. 2.";

3) artykuł 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

Przepisy ustanowione w dyrektywie 97/78/WE mają zastosowanie w szczególności do organizacji kontroli przeprowadzanych przez państwa członkowskie i działań podejmowanych w ich wyniku oraz do środków ochronnych, które mają być wprowadzone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 22 tej dyrektywy.".

Artykuł 4

Zmiany do dyrektywy 88/661/EWG

W dyrektywie 88/661/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 4a

Państwa członkowskie sporządzają i aktualizują wykaz organów, o których mowa w art. 1 lit. c) tiret pierwsze, i udostępniają ten wykaz innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.

Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego artykułu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 11 ust. 2.";

▼B

2) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 7a

Państwa członkowskie sporządzają i aktualizują wykaz organów, o których mowa w art. 1 lit. d) tiret pierwsze, i udostępniają ten wykaz innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.

Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego artykułu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 11 ust. 2.”.

Artykuł 5

Zmiany do dyrektywy 89/361/EWG

Artykuł 5 dyrektywy 89/361/EWG otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

Państwa członkowskie sporządzają i aktualizują wykaz organów, o których mowa w art. 2 lit. b) tiret pierwsze, zatwierdzonych urzędowo do prowadzenia lub zakładania ksiąg hodowlanych owiec lub kóz oraz spełniających kryteria określone zgodnie z art. 4 tiret pierwsze i udostępniają ten wykaz innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.

Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego artykułu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 8.”.

Artykuł 6

Zmiany do dyrektywy 89/556/EWG

W dyrektywie 89/556/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwy organ każdego z przedmiotowych państw członkowskich rejestruje zespoły pobierania zarodków i każdemu z tych zespołów nadaje weterynaryjny numer rejestracyjny.

Każde państwo członkowskie sporządza i aktualizuje wykaz zespołów pobierania zarodków oraz ich weterynaryjnych numerów rejestracyjnych i udostępnia go innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.”;

2) artykuł 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Państwa członkowskie zezwalają na przywóz zarodków wysyłanych jedynie z zespołu pobierania lub produkcji zarodków znajdującego się w jednym z krajów trzecich uwzględnionych w wykazie, o którym mowa w art. 7 i w odniesieniu do którego właściwy organ tego kraju trzeciego może zagwarantować spełnienie następujących warunków:

a) zespół spełnia warunki:

(i) konieczne do zatwierdzenia zespołów pobierania i produkcji zarodków określone w rozdziale I załącznika A;

(ii) odnoszące się do pobierania, przetwarzania, przechowywania i transportu zarodków przez takie zespoły, określone w rozdziale II tego załącznika;

b) został urzędowo zatwierdzony do wywozu do Wspólnoty przez właściwy organ danego kraju trzeciego;

c) podlega kontroli urzędowego lekarza weterynarii danego kraju trzeciego co najmniej dwa razy w roku.

2. Wykaz zespołów pobierania lub produkcji zarodków, który właściwy organ danego kraju trzeciego wymienionego w wykazie,

▼B

o którym mowa w art. 7, zatwierdził zgodnie z warunkami określonymi w ust. 1 tego artykułu i z których zarodki mogą być wysyłane do Wspólnoty, jest przekazywany Komisji.

Właściwy organ danego kraju trzeciego musi natychmiast zawiesić lub wycofać zatwierdzenie dla zespołu pobierania lub produkcji zarodków, w przypadku gdy nie spełnia on już warunków określonych w ust. 1, i powiadomić o tym niezwłocznie Komisję.

Komisja przekazuje państwom członkowskim wszelkie nowe i uaktualnione wykazy otrzymane od właściwego organu przedmiotowego kraju trzeciego zgodnie z tym ustępem i udostępnia je opinii publicznej w celach informacyjnych.

3. Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego artykułu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 18 ust. 2.";

3) artykuł 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Przepisy ustanowione w dyrektywie 97/78/WE mają zastosowanie w szczególności do organizacji kontroli przeprowadzanych przez państwa członkowskie i działań podejmowanych w ich wyniku oraz do środków ochronnych, które mają być wprowadzone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 22 tej dyrektywy.".

Artykuł 7

Zmiany do dyrektywy 90/426/EWG

Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy 90/426/EWG otrzymuje brzmienie:

„1. Zwierzęta z rodziny koniowatych muszą być jak najszybciej przetransportowane z gospodarstwa pochodzenia – bezpośrednio albo przez zatwierdzony punkt gromadzenia lub punkt etapowy określony jako »punkt gromadzenia« w art. 2 ust. 2 lit. o) dyrektywy 64/432/EWG do miejsca ich przeznaczenia w pojazdach lub kontenerach, które były regularnie czyszczone I dezynfekowane, a dezynfekcji dokonywano w odstępach czasu określonych przez wysyłające państwo członkowskie. Pojazdy muszą być zaprojektowane w taki sposób, aby podczas transportu nie wydostawały się z nich odchody, ściółka lub pasza koniowatych. Transport musi być zorganizowany w taki sposób, aby skutecznie chronić zdrowie I dobrostan koniowatych.".

Artykuł 8

Zmiany do dyrektywy 90/427/EWG

Artykuł 5 dyrektywy 90/427/EWG otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

Państwa członkowskie sporządzają i aktualizują wykaz organów prowadzących lub zakładających księgi stadne, o których mowa w art. 2 lit. c) tiret pierwsze, zatwierdzonych lub uznanych na podstawie kryteriów określonych zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a), i udostępniają ten wykaz innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.

Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego artykułu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 10.".

▼B

Artykuł 9

Zmiany do dyrektywy 90/428/EWG

Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy 90/428/EWG otrzymuje brzmienie:

„2. Jednak

— obowiązki, o których mowa w art. 3, nie dotyczą organizacji:

a) zawodów z wyłącznym udziałem zwierząt z rodziny koniowatych zarejestrowanych w księdze stadnej organizowanych do celów poprawy wartości hodowli;

b) zawodów regionalnych, których celem jest selekcja zwierząt z rodziny koniowatych;

c) imprez historycznych lub tradycyjnych.

Państwa członkowskie zamierzające skorzystać z tej możliwości uprzednio powiadamiają o swym zamiarze i jego uzasadnieniu inne państwa członkowskie oraz opinię publiczną,

— w przypadku poszczególnych zawodów konnych lub rodzajów zawodów konnych państwa członkowskie są upoważnione do wskazania, przez organy urzędowo zatwierdzone lub uznane do tego celu, określonej części kwot nagród pieniężnych lub zysków, o których mowa w ust. 1 lit. c), przeznaczonej na ochronę, rozwój i doskonalenie hodowli.

Część ta nie może przekraczać 20 % od roku 1993.

Pozostałe państwa członkowskie oraz opinię publiczną powiadamia się o kryteriach podziału uzyskanych tą drogą środków w przedmiotowym państwie członkowskim.”.

Artykuł 10

Zmiany do dyrektywy 90/429/EWG

W dyrektywie 90/429/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuł 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wszystkie punkty pobierania nasienia są rejestrowane i każdy z nich otrzymuje numer rejestracji weterynaryjnej.

Każde państwo członkowskie sporządza i aktualizuje wykaz punktów pobierania nasienia oraz ich numerów rejestracji weterynaryjnej i udostępnia go innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.”;

2) artykuł 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Państwa członkowskie zezwalają jedynie na przywóz nasienia wysyłanego z punktu pobierania nasienia znajdującego się w jednym z krajów trzecich uwzględnionych na liście, o której mowa w art. 7, i w odniesieniu do którego właściwy organ przedmiotowego kraju trzeciego może zagwarantować spełnienie następujących warunków:

a) punkt spełnia warunki:

(i) konieczne do zatwierdzenia punktów pobierania nasienia określone w rozdziale I załącznika A;

(ii) odnoszące się do nadzoru takich punktów określone w jego rozdziale II;

b) został urzędowo zatwierdzony przez właściwy organ danego kraju trzeciego do wywozu do Wspólnoty;

▼B

c) jest nadzorowany przez lekarza weterynarii, któremu podlega punkt;

d) jest poddawany kontrolom urzędowego lekarza weterynarii przedmiotowego kraju trzeciego co najmniej dwa razy w roku.

2. Wykaz punktów pobierania nasienia, który właściwy organ danego kraju trzeciego znajdującego się w liście, o której mowa w art. 7, zatwierdził zgodnie z warunkami określonymi w ust. 1 tego artykułu i z których nasienie może być wysyłane do Wspólnoty, jest przekazywany Komisji.

W przypadku gdy punkt pobierania nasienia nie spełnia już warunków określonych w ust. 1, właściwy organ danego kraju trzeciego musi natychmiast zawiesić lub wycofać jego zatwierdzenie i powiadomić o tym niezwłocznie Komisję.

Komisja przekazuje państwom członkowskim wszelkie nowe i uaktualnione listy otrzymane od właściwego organu przedmiotowego kraju trzeciego zgodnie z tym ustępem i udostępnia je opinii publicznej w celach informacyjnych.

3. Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego artykułu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 18 ust. 2.";

3) artykuł 15 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepisy ustanowione w dyrektywie 97/78/WE stosuje się w szczególności w odniesieniu do organizacji kontroli przeprowadzanych przez państwa członkowskie i działań podejmowanych w ich wyniku oraz środków ochronnych jakie należy wprowadzić zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 22 tej dyrektywy.".

Artykuł 11

Zmiany do dyrektywy 90/539/EWG

W dyrektywie 90/539/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuł 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Każde państwo członkowskie wyznacza krajowe laboratorium referencyjne odpowiedzialne za koordynację metod diagnostycznych przewidzianych w niniejszej dyrektywie i za ich stosowanie przez zatwierdzone laboratoria znajdujące się na jego terytorium.

Każde państwo członkowskie udostępnia informacje o swym krajowym laboratorium referencyjnym oraz o wszelkich późniejszych zmianach innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.

Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego artykułu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 32 ust. 2.";

2) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 6a

Każde państwo członkowskie sporządza i aktualizuje wykaz zakładów zatwierdzonych zgodnie z art. 6 pkt 1 lit. a) oraz odróżniających je numerów i udostępnia go innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.

Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego artykułu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 32";

▼B

3) w załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

(i) skreśla się pkt 1;

(ii) punkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Krajowe laboratoria referencyjne dla chorób drobiu, wyznaczone zgodnie z art. 4, są odpowiedzialne w każdym państwie członkowskim za koordynację metod diagnostycznych przewidzianych w niniejszej dyrektywie. W tym celu:

a) mogą zaopatrywać zatwierdzone laboratoria w odczynniki niezbędne do testów diagnostycznych;

b) monitorują jakość odczynników stosowanych przez laboratoria zatwierdzone do celów przeprowadzania badań diagnostycznych przewidzianych w niniejszej dyrektywie;

c) organizują okresowe testy porównawcze.”.

Artykuł 12

Zmiany do dyrektywy 91/68/EWG

W dyrektywie 91/68/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuł 8a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Właściwy organ nadaje numer zatwierdzenia każdemu zatwierdzonemu miejscu gromadzenia zwierząt. Zatwierdzenie takie może być ograniczone do jednego lub kilku gatunków objętych niniejszą dyrektywą, lub do zwierząt hodowlanych, przeznaczonych do tuczu lub rzeźnych.

Właściwy organ sporządza i aktualizuje wykaz zatwierdzonych miejsc gromadzenia zwierząt oraz ich niepowtarzających się numerów zatwierdzenia i udostępnia go innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.”.

2) w art. 8b dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Państwa członkowskie sporządzają i aktualizują wykaz zatwierdzonych pośredników i zarejestrowanych pomieszczeń wykorzystywanych przez pośredników w ich działalności oraz ich numerów zatwierdzenia i udostępniają ten wykaz innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.

Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego ustępu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 15 ust. 2.”.

Artykuł 13

Zmiany do dyrektywy 91/496/EWG

Artykuł 10 ust. 4 dyrektywy 91/496/EWG otrzymuje brzmienie:

„4. a) W zakresie zatwierdzenia i kolejnych aktualizacji wykazu stacji kwarantanny, o których mowa w ust. 1 tiret pierwsze, należy postępować zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 22. Komisja publikuje wykaz tych stacji kwarantanny oraz wszelkie kolejne aktualizacje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

b) Stacje kwarantanny, o których mowa w ust. 1 tiret drugie i w ust. 2 tiret pierwsze i które spełniają warunki określone w załączniku B, są zatwierdzane przez państwa członkowskie, a każda stacja otrzymuje numer zatwierdzenia. Każde państwo członkowskie sporządza i aktualizuje wykaz stacji kwarantanny i ich numerów zatwierdzenia i udostępnia go innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej. Stacje kwarantanny poddaje się kontroli określonej w art. 19.

▼B

Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszej litery mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 22.”.

Artykuł 14

Zmiany do dyrektywy 92/35/EWG

W dyrektywie 92/35/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuł 14 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 14*

1. Każde państwo członkowskie wyznacza laboratorium krajowe, które prowadzi badania laboratoryjne przewidziane w niniejszej dyrektywie, oraz udostępnia informacje o tym laboratorium i wszelkich późniejszych zmianach innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.

Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego ustępu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19.

2. Funkcje i zadania laboratoriów krajowych wyznaczonych zgodnie z ust. 1 określono w załączniku I.

3. Laboratoria krajowe wyznaczone zgodnie z ust. 1 współpracują z laboratorium referencyjnym Wspólnoty, o którym mowa w art. 15.”;

2) w załączniku I skreśla się sekcję A.

Artykuł 15

Zmiany do dyrektywy 92/65/EWG

W dyrektywie 92/65/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuł 11 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 11*

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby bez uszczerbku dla decyzji, jakie mają zostać podjęte przy wykonaniu art. 21 i 23, przedmiotem handlu były jedynie: nasienie, komórki jajowe i zarodki spełniające wymogi ustalone w ust. 2, 3, 4 i 5.

2. Bez uszczerbku dla wszelkich kryteriów, jakie muszą zostać spełnione przy wpisywaniu zwierząt koniowatych do ksiąg rodowodowych, nasienie zwierząt z gatunku owiec, kóz i koni – w przypadku niektórych określonych ras – musi:

— zostać zebrane, poddane obróbce i przechowywane w celu sztucznego zapłodnienia w punkcie zatwierdzonym jako spełniający warunki sanitarne zgodnie z załącznikiem D rozdział I, lub – w przypadku owiec i kóz – w drodze odstępstwa od powyższego, w gospodarstwie spełniającym wymogi dyrektywy 91/68/EWG,

— zostać pobrane od zwierząt spełniających warunki ustalone w załączniku D rozdział II,

— zostać pobrane, poddane obróbce, konserwowane, przechowywane i transportowane zgodnie z załącznikiem D rozdział III,

— być przewożone do innego państwa członkowskiego wraz ze świadectwem zdrowia odpowiadającym wzorowi ustalanemu zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26.

▼B

3. Komórki jajowe i zarodki zwierząt z gatunku owiec, kóz, koni i świń muszą:

— zostać pobrane od dawczyń spełniających warunki ustanowione w załączniku D rozdział IV przez zespół pobierający lub wyprodukowane przez zespół produkujący zatwierdzony przez właściwy organ państwa członkowskiego i spełniający warunki, które mają być ustanowione w załączniku D rozdział I zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26,

— zostać pobrane, przetwarzane i konserwowane w stosownym laboratorium oraz przechowywane i transportowane zgodnie z załącznikiem D rozdział III,

— być przewożone do innego państwa członkowskiego wraz ze świadectwem zdrowia odpowiadającym wzorowi ustalanemu zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26.

Nasienie stosowane do zapłodnienia dawczyń musi spełniać przepisy ust. 2 w przypadku owiec, kóz, i koni, oraz przepisy dyrektywy 90/429/EWG w przypadku świń.

Wszelkie dodatkowe gwarancje mogą zostać określone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26.

4. Zatwierdzone punkty, o których mowa w ust. 2 tiret pierwsze, i zatwierdzone zespoły, o których mowa w ust. 3 tiret pierwsze, są rejestrowane przez właściwy organ danego państwa członkowskiego, a każda stacja i każdy zespół otrzymuje numer rejestracji weterynaryjnej.

Każde państwo członkowskie sporządza i aktualizuje wykaz zatwierdzonych punktów i zespołów oraz ich numerów rejestracji weterynaryjnej i udostępnia go innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.

Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego ustępu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26.

5. Wymogi dotyczące zdrowia zwierząt i wzoru świadectw zdrowia odnoszących się do nasienia, komórek jajowych i embrionów gatunków niewymienionych w ust. 2 i 3 ustanawia się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26.

Do czasu ustanowienia wymogów dotyczących zdrowia zwierząt i wzoru świadectw zdrowia do celów handlu takim nasieniem, komórkami jajowymi i zarodkami pozostają w mocy przepisy krajowe.”;

2) artykuł 13 ust. 2 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) Właściwy organ rejestruje wszystkie zatwierdzone jednostki, instytuty i ośrodki oraz nadaje im numery zatwierdzenia.

Każde państwo członkowskie sporządza i aktualizuje wykaz zatwierdzonych jednostek, instytutów i ośrodków oraz ich numerów zatwierdzenia i udostępnia go innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.

Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego przepisu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26.”;

3) artykuł 17 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Przywożone do Wspólnoty mogą być jedynie te zwierzęta, nasienie, komórki jajowe i zarodki, o których mowa w art. 1 i które spełniają następujące wymogi:

a) muszą pochodzić z państwa trzeciego znajdującego się w wykazie, sporządzonym zgodnie z ust. 3 lit. a);

▼B

b) musi towarzyszyć im świadectwo zdrowia odpowiadające wzorowi, który sporządza się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26, podpisane przez właściwy organ kraju wywozu i stwierdzające, że:

(i) zwierzęta:

— spełniają dodatkowe warunki lub są objęte równoważnymi gwarancjami, o których mowa w ust. 4, oraz

— pochodzą z zatwierdzonych ośrodków, jednostek lub instytutów, które dają gwarancje co najmniej równoważne tym ujętym w załączniku C;

(ii) nasienie, komórki jajowe i zarodki pochodzą z zatwierdzonych stacji pobierania lub przechowywania lub od zespołów pobierania i produkcji zapewniających gwarancje co najmniej równoważne tym, które mają być ustanowione w załączniku D rozdział I zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26.

Do czasu ustanowienia wykazów państw trzecich, zatwierdzonych zakładów ujętych w lit. b), wymogów dotyczących zdrowia zwierząt i wzoru świadectw zdrowia, o których mowa w lit. a) i b), w mocy pozostają przepisy krajowe, pod warunkiem że nie są one bardziej korzystne niż te przewidziane w rozdziale II.

3. Ustala się:

a) zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26, wykaz krajów trzecich lub części krajów trzecich zdolnych udzielić państwom członkowskim i Komisji gwarancji równoważnych gwarancjom przewidzianym w rozdziale II w odniesieniu do zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków;

b) zgodnie z niniejszym przepisem, wykaz zatwierdzonych stacji lub zespołów, o których mowa w art. 11 ust. 2 tiret pierwsze oraz w ust. 3 tiret pierwsze tego artykułu, znajdujących się w jednym z krajów trzecich uwzględnionych w wykazie określonym w lit. a) niniejszego ustępu i w odniesieniu do których właściwy organ jest w stanie udzielić gwarancji przewidzianych w art. 11 ust. 2 i 3.

Wykaz zatwierdzonych stacji i zespołów, o którym mowa w pierwszym akapicie, oraz numerów rejestracji weterynaryjnej tych stacji i zespołów jest przekazywany Komisji.

Właściwy organ danego kraju trzeciego musi natychmiast zawiesić lub wycofać zatwierdzenie dla stacji lub zespołu, w przypadku gdy nie spełniają one już warunków określonych w art. 11 ust. 2 i 3, oraz powiadomić o tym niezwłocznie Komisję.

Komisja przekazuje państwom członkowskim wszelkie nowe i uaktualnione wykazy otrzymane od właściwego organu danego kraju trzeciego zgodnie z akapitem drugim i trzecim i udostępnia je opinii publicznej w celach informacyjnych.

Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego ustępu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26;

c) zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26, szczególne wymogi w zakresie zdrowia zwierząt, w szczególności w zakresie ochrony Wspólnoty przed niektórymi chorobami egzotycznymi, lub gwarancje równoważne tym, które zostały ustanowione w niniejszej dyrektywie.

Szczególne wymogi oraz równoważne gwarancje ustanowione dla krajów trzecich nie mogą być bardziej korzystne niż te przewidziane w rozdziale II.”;

▼B

4) artykuł 20 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Przepisy ustanowione w dyrektywie 97/78/WE stosuje się w szczególności w odniesieniu do organizacji kontroli przeprowadzanych przez państwa członkowskie i działań podejmowanych w ich wyniku oraz do środków ochronnych, jakie należy wprowadzić zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 22 tej dyrektywy.”.

Artykuł 16

Zmiany do dyrektywy 92/66/EWG

W dyrektywie 92/66/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Krajowe laboratoria, o których mowa w ust. 1, są odpowiedzialne za koordynację norm i metod diagnostycznych, używanie odczynników oraz testowanie szczepionek.”;

b) w ust. 3 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„3. Krajowe laboratoria, o których mowa w ust. 1, są odpowiedzialne za koordynację norm i metod diagnostycznych stosowanych w każdym laboratorium diagnostycznym rzekomego pomoru drobiu znajdującym się na terenie danego państwa członkowskiego. W tym celu:”;

c) ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Laboratoria krajowe, o których mowa w ust. 1, współpracują z referencyjnym laboratorium Wspólnoty, o którym mowa w art. 15.

5. Państwa członkowskie prowadzą aktualne wykazy krajowych laboratoriów lub instytutów, o których mowa w ust. 1, i udostępniają te wykazy innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.

Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego ustępu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 25 ust. 2.”;

2) skreśla się załącznik IV.

Artykuł 17

Zmiany do dyrektywy 92/119/EWG

W dyrektywie 92/119/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuł 17 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Państwa członkowskie prowadzą aktualne wykazy krajowych laboratoriów, o których mowa w ust. 1, i udostępniają je innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.”;

2) w załączniku II skreśla się pkt 5.

Artykuł 18

Zmiany do dyrektywy 94/28/WE

W dyrektywie 94/28/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja otrzymuje wykaz jednostek właściwych dla określonych gatunków lub ras, zatwierdzonych przez właściwy organ danego kraju trzeciego do celów niniejszej dyrektywy.

▼B

Właściwy organ danego kraju trzeciego musi natychmiast zawiesić lub wycofać zatwierdzenie dla jednostki, w przypadku gdy nie spełnia ona już warunków, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit. b), oraz powiadomić o tym niezwłocznie Komisję.

Komisja przekazuje państwom członkowskim wszelkie nowe i uaktualnione wykazy otrzymane od właściwego organu przedmiotowego kraju trzeciego zgodnie z akapitem drugim i udostępnia je opinii publicznej w celach informacyjnych.”;

b) w ust. 2 skreśla się lit. a);

c) skreśla się ust. 3;

2) w art. 10 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku stwierdzenia poważnego naruszenia przepisów art. 3 ust. 2 lit. b), w szczególności w świetle wyników kontroli na miejscu, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego artykułu, można podjąć środki w celu zawieszenia przywozu zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków, o których mowa w art. 1 ust. 1, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 12.”.

Artykuł 19

Zmiany do dyrektywy 2000/75/WE

W dyrektywie 2000/75/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuł 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

1. Każde państwo członkowskie wyznacza laboratorium krajowe odpowiedzialne za przeprowadzanie badań laboratoryjnych przewidzianych w niniejszej dyrektywie oraz udostępnia informacje o tym laboratorium oraz o wszelkich późniejszych zmianach pozostałym państwom członkowskim i opinii publicznej.

Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego ustępu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 20 ust. 2.

2. Zadania laboratoriów krajowych wyznaczonych zgodnie z ust. 1 wymieniono w załączniku I.

3. Laboratoria krajowe wyznaczone zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu współpracują z laboratorium referencyjnym Wspólnoty, o którym mowa w art. 16.”;

2) w załączniku I skreśla się sekcję A.

Artykuł 20

Zmiany do decyzji 2000/258/WE

W decyzji 2000/258/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuł 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. Na podstawie pozytywnej i poświadczonej przez Laboratorium AFSSA w Nancy oceny udzielonej laboratorium w państwie członkowskim ubiegającemu się o zgodę na przeprowadzanie testów serologicznych w monitorowaniu skuteczności szczepionek przeciwko wściekliźnie, właściwy organ państwa członkowskiego może udzielić temu laboratorium stosownego upoważnienia do przeprowadzenia powyższych testów.

▼B

Państwa członkowskie sporządzają i aktualizują wykazy upoważnionych laboratoriów i udostępniają je innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.

2. Na podstawie pozytywnej i poświadczonej przez Laboratorium AFSSA w Nancy oceny udzielonej laboratorium w kraju trzecim ubiegającemu się o zgodę na przeprowadzanie testów serologicznych w monitorowaniu skuteczności szczepionek przeciwko wściekliźnie, i po złożeniu przez właściwy organ kraju trzeciego, w którym znajduje się to laboratorium, wniosku o zatwierdzenie, laboratorium to zostaje upoważnione, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 5 ust. 2, do przeprowadzania takich testów.

3. Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego artykułu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 5 ust. 2.";

▼M1

_____

▼B

3) załączniki I i II zastępuje się tekstem załącznika do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 21

Zmiany do dyrektywy 2001/89/WE

W dyrektywie 2001/89/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuł 17 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) laboratorium krajowe było odpowiedzialne za koordynację norm i metod diagnostycznych w każdym państwie członkowskim zgodnie z przepisami załącznika III.

Państwa członkowskie udostępniają informacje o swych laboratoriach krajowych oraz wszelkich późniejszych zmianach w tym zakresie innym państwom członkowskim i opinii publicznej w sposób, który może zostać wyznaczony zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2.";

2) W załączniku III wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Obowiązki laboratoriów krajowych dla klasycznego pomoru świń";

b) skreśla się pkt 1.

Artykuł 22

Zmiany do dyrektywy 2002/60/WE

W dyrektywie 2002/60/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuł 18 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) laboratorium krajowe było odpowiedzialne za koordynację norm i metod diagnostycznych w każdym państwie członkowskim zgodnie z załącznikiem IV.

Państwa członkowskie udostępniają informacje o swych laboratoriach krajowych oraz o wszelkich późniejszych zmianach w tym zakresie innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej w sposób, który może zostać określony zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 23 ust. 2.";

▼B

2) w załączniku IV wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Obowiązki laboratoriów krajowych dla afrykańskiego pomoru świń”;

b) skreśla się pkt 1.

Artykuł 23

Zmiany do dyrektywy 2005/94/WE

Artykuł 51 ust. 2 dyrektywy 2005/94/WE otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie wyznaczają krajowe laboratoria referencyjne i udostępniają informacje o nich oraz o wszelkich późniejszych zmianach w tym zakresie innym państwom członkowskim i opinii publicznej w sposób, który może zostać określony zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 64 ust. 2.”.

▼M1

Artykuł 23a

Przepisy przejściowe

Przepisy przejściowe mogą być przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 23b ust. 2.

Artykuł 23b

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt powołany na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 ([1]).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

▼B

Artykuł 24

Transpozycja

▼M1

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 1 stycznia 2010 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2010 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

▼B

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

([1]) Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

▼M1

Artykuł 25

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejszą dyrektywę stosuje się od dnia 1 stycznia 2010 r., z wyjątkiem art. 1 ust. 1 i 5 oraz art. 7, 23a i 23b.

▼B

Artykuł 26

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

▼B

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

AFSSA Nancy

Laboratoire d'études sur la rage et la pathologie des animaux sauvages

Technopôle Agricole et Vétérinaire

BP 40 009

54220 Malzéville Cedex

Francja

▼B

ZAŁĄCZNIK II

Specjalny instytut odpowiedzialny za ustalanie kryteriów niezbędnych do standaryzacji testów serologicznych do monitorowania skuteczności szczepionek przeciwko wściekliźnie:

— koordynuje ustanawianie, udoskonalanie i standaryzację metod serologicznego miareczkowania u zwierząt mięsożernych szczepionych przeciw wściekliźnie,

— ocenia te laboratoria w krajach członkowskich, które złożyły wnioski w celu wykonywania miareczkowania serologicznego, o którym mowa w tiret pierwszym; wynik takiej oceny, w przypadku gdy jest pozytywny, musi zostać przesłany do laboratorium składającego wniosek oraz do właściwych organów państw członkowskich w celu zatwierdzenia,

— ocenia te laboratoria w krajach trzecich, które złożyły wnioski w celu wykonywania miareczkowania serologicznego, o którym mowa w tiret pierwszym; wynik takiej oceny, w przypadku gdy jest pozytywny, musi zostać przesłany do laboratorium składającego wniosek oraz do Komisji w celu zatwierdzenia,

— dostarcza tym laboratoriom wszelkich przydatnych informacji na temat metod analizy i prób porównawczych oraz organizuje sesje szkoleniowe oraz dodatkowe szkolenia dla ich personelu,

— organizuje międzylaboratoryjne badania umiejętności (badania biegłości),

— udziela Komisji i zainteresowanym właściwym organom wsparcia naukowego i technicznego w zakresie określonym w niniejszym załączniku, w szczególności w przypadkach braku zgodności co do wyników miareczkowania serologicznego.”